

NONKEL MIEL

Verteller: Juliën Blommaert, Nieuw-Namen.

Als je veel en goed kunt praten, heel veel gevoel voor humor hebt en bovendien dagelijks onder de mensen bent, is het niet te verwonderen, dat je ook de meest plezierige verhalen kunt vertellen. En over al die kwaliteiten beschikte mijn nonkel Miel.

Maar laat me eerst eens wat over nonkel Miel zelf vertellen.

Nonkel Miel was getrouwd met de oudste zuster van mijn moeder, tante Marieke. Iedereen noemde haar ook Marieke, óók nonkel Miel, behalve als er in hun huwelijke lichte atmosferische storingen waren. Dán noemde hij haar kortweg MARIE ! – “ ‘k Weet niet, nonkel, het gaat niet goed geloof ik?” “Ach, jongen, als een man geen vrouw heeft, komt hij er een tekort, maar als hij er wèl een heeft, heeft hij er één teveel! Getrouwd zijn? Als je je niet beweegt, voel je ook je boeien niet. Een vrouw maakt veel fouten, een man maar twee: al wat hij doet en al wat hij zegt!”

Nonkel Miel was postbode! Hij was postbode in de tijd, dat er nog meer postbodes waren dan post. Voor de middag bestelde hij de post op Nieuw-Namen, de Kauter zelf; na de middag trok hij op de fiets de polder in om daar post te bezorgen.

De post bestellen op de Kauter was eigenlijk meer de post afgeven aan de vrouwen. Want, zei nonkel Miel altijd: “Dat is het verschil tussen de vrouwen van vroeger en de vrouwen van nu: vroeger stonden de vrouwen altijd op straat, tegenwoordig zijn ze nooit meer thuis!”

Ik heb voor twee dingen veel bewondering gehad in nonkel Miel. Om te beginnen, hij kon praten, speechn, ongelofelijk. Hij kon een speech houden van hier tot in Parijs, alleen als hij na lange tijd stopte, kwam je tot ontdekking dat je nog niet veel verder dan Kapellebrug gekomen was. Want hij zei wel veel, maar nooit over wat hij het eigenlijk had.

Zijn verhalen. Ja, als hij het had over dat winkeltje op de Kauter. Polliet, de eigenaar van de winkel, was volgens nonkel Miel zijn tijd vèr vooruit. Tegenwoordig staat op alle produkten, die je in de supermarkt koopt: tenminste houdbaar tot..... Bij Polliet was dat anders geregeld. Daar waren toentertijd alle artikelen onderverdeeld in drie categorieën: wat nog goed was, wat niet meer goed was en wat al lang niet meer goed was!

Op een middag rijdt nonkel Miel het erf op van een boertje in de Prosperpolder. De boer staat bij de keukendeur met naast zich zijn zoontje van een jaar of tien. Het gezicht van de boer: aan één kant helemaal blauw en opgezwollen. “Wat is er nou gebeurd Charel?”, vraagt nonkel Miel. Het zoontje antwoordt: “Ja, Miel, ons paard heeft met zijn mond tegen ons pa zijn bakkes geslagen”.

Boer Fons was overleden. Tijdens zijn postbezorging door de polder besloot nonkel Miel om Fons, naar oud gebruik, een kruiske te gaan geven. De boerin zat aan tafel in de keuken; onder de tafel een grote herdershond, die daar duidelijk lag te treuren.

Nonkel Miel condoleert de boerin en vraagt haar hoe Fons gestorven is. “Ik ben eigenlijk gekomen om Fons een kruiske te geven”, zegt nonkel Miel. Omdat de boerin nogal problemen heeft met haar heup en Fons boven ligt opgebaard, vraagt ze hem om alleen naar boven te gaan. Als nonkel Miel Fons een kruiske heeft gegeven (met een palmtakje en wijwater), komt hij weer in de keuken. “Fons ligt er mooi bij”, zegt nonkel, “ik zie dat hij zijn nieuw kostuum aanheeft”. Ja, “zegt de boerin, hij moet het nu maar afdragen”. Nonkel Miel staat nog wat te treuzelen en vraagt uiteindelijk: “Mag ik eens vragen, waarom Fons op zijn bed vastgebonden ligt met een paar touwen? ”“We moesten wel Miel, onze hond is al een paar keer met Fons van de trap gekomen”, antwoordt de boerin.

Er woonde op de Kauter een man, netjes getrouwd, vier kinderen en een vrouw natuurlijk. Maar ja, iets gezonder dan de doorsnee man, bezocht hij nog aleens een vrouw, die alleen woonde of toevallig alleen thuis was. Kan gebeuren. Op de Kauter zeggen ze dan: Hij

friemelde nog al eens int wit goed. Hijzelf maakte daar geen probleem van. Ach, zei hij tegen nonkel Miel: “Eens gebruikt, is toch niet meegenomen”, maar daar werd over gepraat op de Kauter. Ook de pastoor had hem er al eens over aangesproken. Hij ontkende alles. Maar het was wèl waar en het was bijna Pasen en dan moest hij gaan biechten bij de pastoor. Dat zag hij niet zitten.

Hij had het er al eens met nonkel Miel over gehad. Als ik dat bij de pastoor ga biechten, dacht hij, krijg ik een penitentie van hier tot in Chicago, daar begin ik niet aan. “Waarom ga je dan niet naar Kieldrecht?”, had nonkel Miel geantwoord.

“Hoe moet ik dat thuis uit gaan leggen, Miel”.

Nee, dat vond hij geen goed voorstel.

Maar 's zondags voor Pasen gebeurde er een wonder. Na de preek deelde de pastoor mee, dat er tijdens de Paasdagen een pater van de paters Maristen uit Hulst kwam assisteren. Dàt was zijn redding. Op Goede Vrijdag vertrok hij naar de kerk om te gaan biechten. Terwijl hij zat te wachten tot hij aan de beurt was, zat hij te denken, hoe hij die pater moest aanspreken, want hij was toch wel wat zenuwachtig. Toen hij knielde in de biechtstoel en het deurtje openging, zei hij: “Mijnheer de pater, ik zal maar direct met het voornaamste beginnen: ik heb onkuisheid gedaan”. Het blijft even stil in de biechtstoel. “Onkuisheid gedaan, mijnheer, da's niet best. En hoe dikwijls?”, vraagt de pater. Kijk daar was hij niet op berekend. Die vraag had hij niet verwacht. Hij zegt niks, zenuwachtig denkend, wat hij op die vraag moet gaan antwoorden.

De pater vraagt nog eens: “Hoeveel keer hebt u onkuisheid gedaan, mijnheer?”

Ineens staat hij op, zenuwachtig, slaat zijn hoofd tegen de bovenkant van de biechtstoel en roept min of meer in paniek uit: ”Zeg mijnheer de pater, hoe dikwijls, hoe dikwijls, ik ben hier gekomen om te biechten en niet om te “stoefen” (opscheppen)”, en hij verdwijnt zonder nog iets te zeggen uit de biechtstoel.